

jeg ikke udtale mig videre om; Tanken har været fremme under Forhandlingen i Norge, men der troede man, at det vilde foranledige praktiske Vanskeligheder. Derimod er der næppe nogen Tvivl om, at man kunde gaa den Vej, som jeg tror blev antyndt af det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Bosjen), at man lod Konsulatsafgifterne — hvorved jeg forstaar de Afgifter, som omtales i Lovforslagets §§ 1 og 2 — indflyde i Statskassen og foreløbig opkræves som hidtil. Om man saa vil lade alle disse Afgifter opkræve af vedkommende Konsul eller ej, er jo et underordnet Spørgsmaal, men jeg skal dog nævne, at man andetsteds i Udlandet, hvor man er begyndt at gaa den Vej, har ladet Konsulen hæve 5 pCt., medens 95 pCt. blive indbetalte i Statskassen. Vilde man her gaa samme Vej, saa vilde det jo ikke kunne ske før 1ste April 1894 — det var det tidligste — og paa samme Tid maatte Lønningerne ved Konsulatvæsenet fastsættes paa de aarlige Finanslove, men naar der saa tillige i Loven blev indsat en Bestemmelse om, at den skal revideres inden en vis Frist, saa vil man have Tid nok til at tage de øvrige Spørgsmaal under Overvejelse: hvorledes man vil indstrænke Posternes Antal, hvorledes man vil lønne Konsulerne paa de Poster, man vil beholde, og saa fremdeles. Jeg skal derfor kun ønske, at den højtærede Udenrigsminister vil stille sig velvillig til de Tanker, der ere fremkomne baade fra de 2 ærede foregaaende Talere og ogsaa fra mig, om ikke at ville gøre det Tilbagestridt, som er foreslaaet i Lovforslagets § 1, 2det Stykke: nemlig at flytte Grænsen fra Kap Finisterre tilbage til Vinten Vindsnæs—Teyel. Jeg ønsker, at man der vil lade det hidtige blive staaende, som det er, men at man ellers begynder paa en Reform af vort Konsulatvæsen. I Enkelthederne haaber jeg nok, vi kunne blive enige. Det er jo en Sag, som i allerhøjeste Grad interesserer os i økonomisk Henseende, og jeg er overbevist om, at selv om man ikke straks, men i Tidens Løb, vil flyde noget til af Statskassen, saa er det af den Slags Tilflugt, som i Tidens Længde ville betale sig.

J. C. Christensen: Ved Loven af 1888 vedtog man jo ikke alene en Nedgang i Konsulatsafgiften, men Forudsætningen ved Lovens Givelse var den, at vi skulde til yderligere Nedgang i disse Afgifter; det var Forudsætningen, ikke alene i dette Ting, men ogsaa i det andet her oven over, hvor denne Lov fik sin væsentligste Behandling den Gang; og da man indsatte Revisions-

fristen, skete det med det utrykkelige Forbehold, at man ventede om 3 Aar at kunne komme til at nedsætte Konsulatsafgiften yderligere, idet man fandt, at denne Afgift var en særlig trykkende Afgift for Skibsarten, hvorfør den yderligere burde nedsættes. Det, som gør denne Afgift, Konsulatsafgiften, forhadt, kan jeg næsten sige, af Skibsførere og Skibsredere, det er egentlig det, at den ytrer sig som en ren Stat paa Skibsarten. Havde den ytrer sig paa en anden Maade, nemlig som Betaling for ydede Tjenester, saa vilde den aabenbart ikke have den Karakter, som den nu har, men nu er det saadan, at mange Gange kommer Skibet i Havn, Skibsføreren gaar op og afleverer sine Papirer, som han skal, til Konsulen; Konsulen yder ham ikke den mindste Tjeneste; men naar han er færdig i Havnen, har han at gaa op og hente sine Papirer og betale. Det er klart, at en Afgift, som hviler paa den Maade paa Skibsarten, at Skibsføreren mærker, at han ikke faar noget for sine Penges, maa søles som en Skat. Nu var Forudsætningen, som jeg før sagde, den Gang, at vi skulde yderligere ned med disse Afgifter, men her er nu fremfat et Forslag, som i Stedet for at gaa i den Retning, som Forudsætningen den Gang var, gaar i modsat Retning, nemlig til yderligere at forhøje Afgifterne, idet Forslaget, som ærede Medlemmer ville se, indstrænker det Territorium, hvor Afgiften er lavest. Det hedder i Anmærkningerne til Forslaget, at det har man været nødt til at gøre, fordi den Nedsættelse, som fandt Sted i 1888, viste sig at være alt for voldsom. Det tror jeg nu ikke, er Tilfældet. Det kan nok være, at Nedsættelsen for adskillige Konsulers Vedkommende er betydelig, men jeg tvivler ikke om, at selv med disse Nedsættelser og endogsaa med yderligere Nedsættelser kunde det dog lykkes os at faa Konsuler ansatte for de Indtægter, som nu tilflyde dem, thi det er ikke saadan med Konsulerne som med andre Embedsmænd, at de udelukkende leve af deres Løn, men det er Forretningsmænd, som bo i disse Byer, og som tage imod saadan Ansættelse. Den danske Stat har, som ogsaa her er nævnt, ca. 600 danske Konsuler trindt omkring i Verden. Største Parten af disse 600 Konsuler have det saaledes, at de ikke have noget at bestille, thi det blev opløst i 1888, at af de 600 danske Konsuler, der vare ansatte, havde de 302 i dette Aar intet haft at bestille, idet de nemlig vare ansatte i Havnestæder, hvor intet dansk Skib var indløbet; altsaa havde de ingen Løn faaet; og desuagtet bleve de dog ved at være danske Konsuler. Det er jo